

братів наших менших, а також визначає схильність людей до проявів агресії. Під громадським порядком як об'єктом кримінально-правової охорони слід розуміти такий стан суспільних відносин, заснованих на нормах моралі та загальновизнаних правилах поведінки у суспільстві, який забезпечує зовнішньо нормальні умови функціонування підприємств, організацій та установ, спокійні умови праці, відпочинку та побуту людей, участі громадян у суспільному житті

Наприклад, у реєстрі судових рішень України за 2015 р. є справа, згідно з матеріалів якої, обвинувачений, розпиваючи спиртні напої зі своєю співмешканкою, вчинив сварку, в ході якої залишив місце проживання, після того як він повернувся додому і виявив, що його співмешканці немає. Після цього він, перебуваючи в стані алкогольного сп'яніння, з метою помсти, зневажаючи загальноприйняті в суспільстві норми моралі що до ставлення до тварин, вирішив нанести тілесні ушкодження собаці своєї співмешканки. Реалізуючи свій злочинний умисел, рукою притиснув до землі тварину, та наніс їй різано-рвану рану на шиї, в області гортані.

Підсумовуючи викладене вище, можна наголосити на тому, що жорсткому поводженню з тваринами притаманна одна з ознак, яка розкриває зміст злочину, а саме – суспільно небезпечне діяння. При цьому, суспільна небезпечність цього злочину в тому, що він посягає на суспільні відносини, які забезпечують загальноприйняті принципи моральності у сфері поводження з тваринами.

Одержано 22.04.2019

УДК 343.2(477)

Анюта Вікторівна ГРУБНІК,
курсант групи Ф1-204 ХНУВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук Шевчук Т. А.

ДО ПИТАННЯ ЗАПРОВАДЖЕННЯ ІНСТИТУТУ КРИМІНАЛЬНОГО ПРОСТУПКУ В УКРАЇНСЬКЕ ЗАКОНОДАВСТВО

Сучасний етап розвитку української державності характеризується кризовими явищами та занепадом різних напрямків його життєдіяльності. Нажаль, ці процеси характерні і для правової сфери, яка є розбалансованою, у зв'язку з чим потребує реформування. Зокрема, щодо удосконалення процесу розслідування злочинів.

Закон про кримінальні проступки українська спільнота чекала достатньо довго, так ще у 2012 році в Кримінальному процесуальному кодексі України (далі КПК України) передбачалося спрощене провадження щодо кримінальних проступків. Але не було відповідного закону, яким би регулювався порядок розслідування кримінальних проступків та процедура їх розгляду. У

зв'язку з чим своєчасним та практично значущим є прийняття Верховною Радою України Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо спрощення досудового розслідування окремих категорій кримінальних правопорушень» (далі Закон), що відповідає вимогам сьогодення і стосується концептуальних позицій законодавчого забезпечення правоохоронної діяльності. Закон був підписаний президентом України 19 квітня 2019 року. Верховна Рада ухвалила цей документ 22 листопада 2018 року.

Метою запровадження інституту кримінальних проступків визнається як здійснення поступової декриміналізації злочинів, обмеження сфери застосування покарань, пов'язаних із позбавленням волі, замінивши їх такими заходами кримінально-правового впливу, які не тягнутимуть за собою судимості, а в цілому – послаблення кримінально-правової репресії, а також приведення у відповідність до положень КПК України законодавчих актів, якими регулюються суспільні відносини кримінально-правового характеру.

Так, відповідно до Закону кримінальний проступок – це вид кримінального правопорушення, за вчинення якого передбачено кримінальну відповідальність у виді штрафу в розмірі не більше трьох тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або інше покарання, не пов'язане з позбавленням волі.

Даним Законом визначено основні критерії розмежування кримінальних проступків і злочинів. Основним критерієм розмежування злочинів від проступку повинна стати матеріальна ознака цих діянь. Якщо для злочинів – це «суспільна небезпека», то для кримінального проступку вона є суттєво меншою і може визначатись як «суспільна шкідливість». Реальний прояв цієї відмінності перебуває у санкції норми, що передбачає відповідальність за конкретне діяння.

До категорії кримінальних проступків мають бути віднесені діяння, за які передбачене покарання у виді арешту на строк не більше шести місяців, обмеження волі на строк до двох років або інше, більш м'яке покарання за винятком основного покарання у виді штрафу в розмірі понад тисячу неоподаткованих мінімумів доходів громадян.

Злочиним визначатимуться суспільно небезпечні винні діяння (дія або бездіяльність), вчинене суб'єктом злочину, за яке передбачене покарання більш суворе, ніж за проступки.

Подібний поділ кримінального правопорушення закріплений і в кримінальних кодексах інших країн Європи, наприклад: ФРН, Естонія, Латвія, Швейцарія та Угорщина.

Такий підхід до розмежування кримінальних правопорушень спрямований вплинути на швидкість розслідування більш тяжких злочинів, адже спрощений порядок досудового розслідування у формі дізнання сприятиме зменшенню навантаження на органи досудового розслідування. За новим Законом встановлено скорочену процедуру у формі досудового дізнання, тривалість якого не повинна перевищувати 1 місяця з дня вручення особі повідомлення про підозру.

Отже, запропоновані зміни покликані сприяти забезпеченню більш швидкого розслідування кримінальних проступків, з одного боку, та зменшенню

навантаження на слідчих органів досудового розслідування, з іншого. Це повинно мати позитивний вплив на підвищення ефективності їх роботи щодо розслідування тяжких та особливо тяжких злочинів. Однак, на сьогоднішній день, запровадження інституту кримінального проступку хоча й здатне зблизити національне законодавство про кримінальну відповідальність із законодавством країн Європи, проте потребує свого подальшого доопрацювання з урахуванням особливостей та специфіки українського законодавства.

Одержано 01.04.2019

УДК 343.6

Анастасія Юрївна ДУДЧЕНКО,

курсант групи Ф1-301 ХНУВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук Авдєєв О. О.

ЕВТАНАЗІЯ ЯК ПРАВО В СУЧАСНОМУ СВІТІ

Про непорушне право на життя, що закріплюється в Конституції України знає кожен, людина наділяється ним з народження. Тому як людина має це право, так вона і в праві ним розпоряджатися, про що вже замислювались безліч країн, а деякі вже прийняли щодо цього питання свої рішення. Так зване легальне порушення цього права, у світі називають – евтаназія, практика припинення лікарем життя людини, яка має невиліковне захворювання на задоволення її прохання в безболісній або мінімально болісній формі що припиняють її страждання. За чинним кримінальним законодавством України евтаназія не є правомірною, однак фактично спостерігається пасивна евтаназія, за якої пацієнт може скористатися правом відмови від лікувальних заходів, що не тягне відповідальності для лікарського персоналу. Позбавлення життя за згодою потерпілого, що не виключає карантності кваліфікується зазвичай, як злочин, передбачений ст. 115 КК України, як умисне вбивство; якщо так вчинено без згоди хворого, це кваліфікують як ненадання допомоги хворому мед. працівником, що спричинило смерть хворого або інші тяжкі наслідки – ч. 2 ст. 139 КК України.

Також, право на життя закріплено у ст. 281 ЦК України, у якій зазначено, що найголовнішим і невід'ємним правом людини є право на життя, що фізична особа не може бути позбавлена життя. В ч. 4 цієї ж статті вказано, що заборонено задовольняти прохання фізичної особи про припинення її життя.

Явище евтаназії має прояв у суспільному житті сучасних країн світу, його правове врегулювання і наукове обґрунтування становить вирішення безлічі юридичних, соціальних, медичних, етичних і філософських проблем для деяких країн. Тому для нас важливо порівняти впровадження явища евтаназії в країнах світу, щоб зрозуміти доцільність впровадження в Україні.

Відповідно до сучасного етичного словника: *Евтаназія* – (нім. Euthanasie від грец. eu – добре і thanatos –смерть) – 1) тиха безболісна смерть; 2) умертвіння невиліковно хворого для того, щоб припинити його страждання.